

Ublížení na zdraví

Následek je jednou ze složek objektivní stránky trestného činu, zatímco zavinění představuje subjektivní stránku trestného činu. Má-li být správně posouzeno zavinění ve vztahu k určitému následku, nemůže se tak stát bez tohoto, aby byl tento následek náležitě objasněn. Při právním posuzování jednání pachatele, jímž útočil proti zdraví poškozeného, nelze vycházet jen z toho, jaká újma na zdraví poškozeného byla nebo mohla být takovýmto útokem způsobena, ale je třeba přihlídnout i k okolnostem, za kterých se útok stal, jakým předmětem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro napadeného z útoku hrozilo.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1073/2014, ze dne 17.9.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného S. T., proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. 4 To 286/2013, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 4 T 25/2012, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného S. T. odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 26. 4. 2013, sp. zn. 4 T 25/2012, byl obviněný S. T. uznán vinným v bodě 3) pokusem zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku.

Tyto trestné činy spáchal činem popsáním tak, že dne 2. 8. 2011 v době kolem 22:00 hod. v prostorách venkovního posezení rychlého občerstvení „S.“ na ulici D. v B., okres N. J., fyzicky napadl zde sedícího P. K. tím způsobem, že jej třikrát udeřil zařatou pěstí do obličeje, načež poškozený upadl z lávky na zem, zde k němu přistoupil a dále jej několikrát kopl do oblasti hlavy, krku a žeber, čímž poškozenému způsobil četné tržně zhmožděné rány v obličeji a týlní krajině hlavy, zhmoždění levé očnínice a levého oka, četná zhmoždění hlavy a krku a zlomeninu 7. žebra vpravo s dobou léčení do 31. 8. 2011, kdy uvedeným napadením, vzhledem k okolnostem a způsobu útoku mohlo u poškozeného dojít i ke zraněním svou povahou závažnějším, spočívajícím v porušení celistvosti levé oční koule či nitroočních tkání nebo krvácení do nitroočních struktur, což by pak mohlo vést k podstatnému snížení vidění tímto okem, případně i k jednostranné slepotě, s dobou léčení řádově i několik měsíců.

V bodech 1) a 2), proti kterým dovolání nesměřuje, byl obviněný uznán vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku.

Za uvedené trestné činy byl obviněný odsouzen podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále bylo rozhodnuto o náhradě škody.

Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný odvolání, z jehož podnětu Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací rozsudkem ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. 4 To 286/2013, podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině pod body 1), 2), výroku o trestu a náhradě škody a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného při nezměněném výroku o vině pod bodem 3) odsoudil podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let a šesti měsíců. Pro výkon

tohoto trestu obviněného zařadil podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou a rozhodl též o náhradě škody. Za skutky popsané pod body 1), 2), v nichž byl spatřován přečin krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku, obviněného podle § 226 písm. c) tr. ř. obžaloby zprostil.

Proti odsuzující části tohoto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, v němž namítal, že soudy jeho jednání popsané pod bodem 3) nesprávně právně posoudily jako pokus zločinu těžkého ublížení zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 tr. zákoníku, neboť měl být uznán vinným buď jen přečinem výtržnictví, anebo vedle něj přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Závěr soudu o naplnění skutkové podstaty pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví považoval za spekulativní, neboť v průběhu celého trestního řízení nebylo prokázáno naplnění subjektivní stránky v podobě úmyslu udeřit poškozeného P. K. a způsobit mu těžká zranění. Z popisu skutku podle něj nelze dovodit, že by uvedeným jednáním poškozenému způsobil těžkou újmu ve smyslu § 122 odst. 2 tr. zákoníku. Jestliže soudy shledaly, že čin nedokonal, nezávažily řádně, že u pokusu se úmyslné zavinění vyžaduje. Obviněný však zmínil, že judikatura, podle níž postačí, že pachatel jednal v úmyslu způsobit poškozenému poranění intenzity dosahující těžké újmy, vyžaduje srozumění, které se musí prokazovat a usuzuje se na ně např. z povahy použité zbraně. Tato judikatura je proto použitelná jen na dokonáný trestný čin ublížení na zdraví, a nikoli na jeho pokus, u něhož je třeba při hodnocení subjektivní stránky postupovat odlišně. V jeho případě nešlo o použití jakékoli zbraně, útok nebyl veden velkou intenzitou a jedinou jeho pohnutkou bylo vymanit se ze sevření poškozeného a ukončit fyzické napadání své osoby z jeho strany. Požadovaný úmysl mu tudíž nebyl prokázán. Z provedeného dokazování je evidentní pouze to, že se bránil trvajícímú útoku ze strany poškozeného a jeho zákroky byly zcela přiměřené nastalé situaci a schopné útok odvrátit bez očividné snahy poškozenému jakkoli ublížit. Má tudíž za to, že by bylo možno v jeho jednání spatřovat maximálně přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku spáchaný v souběhu s přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku.

Ze všech uvedených důvodů obviněný navrhl, aby dovolací soud podle § 265k tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. 4 To 286/2013, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal tomuto soudu věc znovu projednat a rozhodnout.

K podanému dovolání se v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřila státní zástupkyně působící u Nejvyššího státního zastupitelství, která s odkazem na zákonem vymezenou podstatu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. shledala námitky obviněného tomuto důvodu sice odpovídající, avšak neopodstatněné. Zmínila, že obviněný totožné výhrady uplatňoval po celou dobu trestního řízení, oba soudy nižších stupňů se jimi zabývaly a vypořádaly se s nimi. Ztotožnila se se závěry odvolacího soudu vyjádřenými v odůvodnění jeho rozhodnutí a zdůraznila, že nedostatek dokonání činu v podobě nenaplnění znaků těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 tr. zákoníku je vyjádřen právě kvalifikací jeho jednání jako pokusu trestného činu těžkého ublížení na zdraví. Vzhledem k tomu, že v napadeném rozhodnutí neshledala takovou vadu, kterou by bylo nutné napravit cestou dovolání, navrhla dovolání obviněného odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dále zkoumal, zda obviněný jím označený dovolací důvod argumenty v dovolání uplatněnými naplnil a zda je toto dovolání opodstatněné.

Pro dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., o nějž lze dovolání oprít, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, platí, že v zásadě slouží k nápravě právních vad tkvících v nesprávném právním posouzení

skutku, anebo jiném nesprávné hmotně právním posouzení. Za naplnění uvedeného důvodu však nelze považovat takové výhrady, v nichž jsou tvrzeny pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a s ohledem na obhajobu obviněného jinak hodnoceny důkazy již provedené, když na základě těchto skutkových vad je dovozováno, že obviněný se činu, jímž byl uznán vinným, nedopustil. V takovém případě nebyl ve skutečnosti uplatněn důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale důvod jiný, a to pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, který není zákonem v ustanovení § 265b tr. ř. pro podání dovolání vymezen (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 5 Tdo 708/2006, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2006. seš. 27, č. T 912).

Za podklad přezkumu právních otázek obecně slouží skutkový stav zjištěný soudy prvního, příp. druhého stupně. Nejvyšší soud takto učiněná skutková zjištění soudu prvního stupně nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak ani v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu např. ve věcech sp. zn. I. ÚS 412/02 ze dne 9. 4. 2003, III. ÚS 732/02 ze dne 24. 4. 2003, II. ÚS 760/02 ze dne 9. 12. 2003, III. ÚS 282/03 ze dne 30. 10. 2003, IV. ÚS 449/03 ze dne 15. 4. 2004). Tyto principy neplatí, pokud Nejvyšší soud shledá, že soudy nedodržely především postup podle § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a vznikají v tomto směru pochybnosti. Jde však o výjimku předpokládanou tzv. extrémním nesouladem mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci. Za takové situace Nejvyšší soud zkoumá i správnost procesních postupů při zjišťování skutkového stavu věci. Není-li však zjištěn extrémní nesoulad, na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních, a nikoliv hmotně právních ustanovení.

Dovolání obviněného je založeno jednak na tvrzení, že činem, jenž mu je kladen za vinu, odvracel útok poškozeného, a jednak na námitce, že ani podle popsaného skutku, jenž byl posouzen jako pokus trestného činu těžkého ublížení na zdraví, nejednal v úmyslu poškozenému způsobit těžká zranění, která u něj nenastala.

Obviněným tvrzené obranné jednání reagující na útok ze strany poškozeného je výhradou, kterou nelze pod označený dovolací důvod podřadit, protože obviněný tuto alternativu svého činu uvádí v rozporu s tím, co na podkladě provedeného dokazování zjistil a popsal ve skutkovém zjištění pod bodem 3) rozsudku soud prvního stupně. Z uvedeného popisu skutkového děje je zřejmé, že to byl obviněný, který útočil na poškozeného tím, že jej v době, kdy seděl, napadl třemi údery zaťatou pěstí do obličeje, jež poškozenému přivodily pád na zem, kde ho obviněný několikrát kopl do hlavy a žeber. Soudy nezjistily ani nepopsaly žádné konkrétní útočné jednání ze strany poškozeného, které by tomuto útoku obviněného předcházelo. Naopak především soud prvního stupně na stranách 5 až 6 svého rozsudku rozvedl důkazní prostředky, které v této věci byly zajištěny a provedeny a jimiž byla prokázána nejenom zranění poškozeného, ale i způsob, jakým je od obviněného utrpěl. Otázku, zda došlo k vyprovokování činu ze strany poškozeného, anebo zda se i poškozený na předmětném jednání aktivně podílel, soud rovněž velmi pečlivě zkoumal a své závěry vylučující tuto variantu obhajoby obviněného dostatečně vysvětlil. Přitom se soud vypořádal s rozpory, jež se v této souvislosti hlavně mezi výpověďmi svědků objevily (viz strany 20 až 21 rozsudku soudu prvního stupně). Obdobně se této skutečnosti věnoval v rámci odvolacího řízení ke stejné uplatněné námitce i odvolací soud, který svá stanoviska totožná s těmi, k nimž dospěl soud prvního stupně, rozvedl na stranách 10 až 11 rozsudku.

Z uvedeného plyne, že pro obviněným uváděné tvrzení, že byl napaden poškozeným, jímž se domáhal své beztrestnosti z důvodu nutné obrany (§ 29 tr. zákoníku), není v provedeném dokazování žádný skutečný podklad, a nelze proto připustit verzi obviněného, že by se útokům poškozeného bránil, neboť takový závěr musí být skutkově podložen výsledky provedeného dokazování, z něhož musí

vyplynout všechny znaky, které nutnou obranu podle § 29 tr. zákoníku definují. Skutkový základ vzešlý v posuzované věci z provedeného dokazování přitom nesvědčí ani pro závěr o excesu z nutné obrany, protože soudy podle výsledků provedeného dokazování zjistily, že agresorem a útočníkem byl pouze obviněný.

Ze všech těchto důvodů bylo možné uzavřít, že soudy postupovaly v souladu se zásadami vymezenými v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a opřely svá rozhodnutí o adekvátní důkazy, které jim umožnily zjistit skutkový stav věci v rozsahu, jenž je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Úvahy, jimiž se řídily při jejich hodnocení, vyložily dostatečně zevrubně, tedy i v podobě, která poskytuje potřebný podklad pro kontrolu správnosti na nich založených skutkových závěrů. O extrémní nesoulad se proto v této věci nejedná (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 1800/2010).

Při konstatované správnosti učiněných skutkových zjištění a z nich vyvozených závěrů v naznačeném směru Nejvyšší soud na podkladě popsaného skutku (srov. mimo jiné usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/2003) zkoumal důvodnost námitky obviněného směřované proti zavinění a správnosti použité právní kvalifikace.

K právnímu posouzení přezkoumávaného činu Nejvyšší soud připomíná, že pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl obviněný uznán vinným, může být spáchán jen jednáním pro společnost nebezpečným, které bezprostředně směřuje k tomu, aby pachatel jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, a jehož se pachatel dopustil v úmyslu tento trestný čin spáchat, jestliže k jeho dokonání nedošlo.

V případě pokusu (§ 21 tr. zákoníku) pachatel svým jednáním již bezprostředně směřoval k spáchání trestného činu, ale k jeho dokonání nedošlo jen pro nějakou překážku, kterou se nepodařilo pachateli překonat, nebo pro nějakou jinou okolnost, která zabránila pachateli v dokonání. Nedošlo tudíž k naplnění objektivní stránky trestného činu. Nedostatek dokonání odděluje dokonáný trestný čin od jeho pokusu, jehož zákonnými znaky jsou též jednání bezprostředně směřující k dokonání trestného činu, a úmysl spáchat individuálně určitý trestný čin. Pokud jde o úmysl konkrétní čin spáchat, musí se vztahovat na všechny znaky základní skutkové podstaty, bez úmyslu směřujícího k dokonání trestného činu není pokus trestný (srov. Novotný, O., Vanduchová, M., Šámal, P. Trestní právo hmotné. Obecná část. 6. Vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 295 až 298).

Pokus zkoumaného trestného činu je charakterizován nedostatkem účinku (následku) v podobě těžké újmy na zdraví a může být spáchán nejen za situace, kdy útok pachatele nezpůsobil žádnou újmu na zdraví, ale rovněž tehdy, jestliže došlo k takovému (tzv. prostému) ublížení na zdraví poškozeného, které ještě nedosahuje závažnosti těžké újmy na zdraví, jak tomu bylo i v posuzovaném případě, ač v obou případech takový těžký následek hrozil.

Následek (účinek) je jednou ze složek objektivní stránky trestného činu, zatímco zavinění představuje subjektivní stránku trestného činu. Z adekvátnosti mezi následkem a jednáním, z něhož vzešel, lze usuzovat také na předvídatelnost následku, což je podstatný předpoklad spolehlivých závěrů o zavinění.

O pokus ve smyslu § 21 odst. 1 tr. zákoníku může jít jen ve vztahu k úmyslnému trestnému činu (§ 15 tr. zákoníku), přičemž i samotné jednání tvořící pokus má úmyslný charakter, protože pachatel si musí zcela záměrně a cílevědomě počínat tak, aby způsobil zamýšlený následek, nebo jeho vznik musí předpokládat alespoň jako možný.

Subjektivní stránka charakterizuje trestný čin z hlediska jeho vnitřní stránky, z pohledu psychiky pachatele (na rozdíl od objektivní stránky, která zahrnuje vnější znaky trestného činu). Jediným obligatorním znakem subjektivní stránky trestného činu je zavinění, které se mu vztahovalo v

podstatě na všechny skutečnosti, které jsou znakem skutkové podstaty trestného činu. Okruh skutečností, které musí být zaviněním zahrnuty, vyplývá z legální definice zavinění (§ 15, 16 tr. zákoníku). Zavinění se vztahuje k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, které je vyvoláno způsobem uvedeným v trestním zákoně, tedy trestným činem (srov. Novotný, O., Vanduchová, M., Šámal, P. Trestní právo hmotné. Obecná část. 6. Vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 221 až 225.).

Zavinění vyjadřuje vnitřní vztah pachatele k následku jeho jednání. Subjektivní stránka je takovým psychickým vztahem pachatele, který nelze přímo pozorovat, a na zavinění lze proto usuzovat ze všech okolností případu, za kterých ke spáchání trestného činu došlo. Může to být i určité chování pachatele, neboť i jednání je projevem vůle. Závěr o zavinění musí být podložen výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout, okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dovozovat toliko nepřímou z okolností objektivní povahy, z nichž je možno podle zásad logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (srov. například rozhodnutí č. 62/1973 a 41/1976 Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. 8 Tdo 394/2010, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2001, sp. zn. 5 Tz 225/2001, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2728/12).

Úmysl u pokusu trestného činu tedy musí zahrnovat především pachatelovu skutečnou vůli dokonat určitý trestný čin. To, že čin dokonán nebyl, že nenastal účinek, k němuž vůle projevená jeho jednáním směřovala, není touto vůlí zahrnuto, ale je na ní zcela nezávislé.

Lze tedy shrnout, že následek je jednou ze složek objektivní stránky trestného činu, zatímco zavinění představuje subjektivní stránku trestného činu, avšak má-li být správně posouzeno zavinění ve vztahu k určitému následku, nemůže se tak stát bez tohoto, aby byl tento následek náležitě objasněn.

Při právním posuzování jednání pachatele, jímž útočil proti zdraví poškozeného, nelze vycházet jen z toho, jaká újma na zdraví poškozeného byla nebo mohla být takovýmto útokem způsobena, ale je třeba přihlídnout i k okolnostem, za kterých se útok stal, jakým předmětem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro napadeného z útoku hrozilo (srov. rozhodnutí č. [16/1964](#) Sb. rozh. tr.). Teprve na základě těchto skutečností s přihlídnutím k ostatním okolnostem případu je třeba dovodit, k jakému následku směřoval úmysl pachatele. Z hlediska úmyslu způsobit těžkou újmu na zdraví stačí zjištění, že věděl, že svým jednáním může způsobit tento těžší následek, a byl s tím srozuměn (úmysl eventuální). Na takové srozumění lze usuzovat, pokud jde o důkazní stránku zejména z povahy použité zbraně, z intenzity útoku, ze způsobu jeho provedení (zejména z toho, proti které části těla útok směřoval) a z pohnutky činu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. II/1965 Sb. rozh. tr.).

Z uvedených zásad je zřejmá nesprávnost názoru dovolatele, že se v tomto projednávaném případě nemůže jednat o pokus těžkého ublížení na zdraví (§ 21 odst. 1, k 145 odst. 1 tr. zákoníku), protože těžká újma poškozenému nevznikla, a proto neexistuje následek, k němuž se musí vztahovat jeho úmysl. Mylným je tento názor proto, že pro posouzení subjektivní stránky pachatele z hlediska jeho zavinění (§ 15, 16 tr. zákoníku) není u pokusu trestného činu těžkého ublížení na zdraví rozhodná skutečnost, že u poškozeného nenastala těžká újma na zdraví v podobě poruchy zdraví předpokládané v ustanovení § 122 odst. 2 tr. zákoníku, ale určující je především povaha a způsob jednání, kterým na poškozeného útočil, event. další okolnosti, za nichž k útoku došlo.

Podle učiněných a popsanych skutkových zjištění obviněný v posuzované věci zaútočil na poškozeného sedícího na lavičce tak, že jej nejprve třikrát udeřil pěstí do obličeje a poté, co poškozený z lavičky v důsledku těchto úderů spadl na zem, jej obviněný několikrát kopl do oblasti hlavy, krku a žeber, čímž mu způsobil popsaná zranění spočívající především v četných tržně zhmžděných ranách v obličeji a týlní krajině hlavy, zhmždění levé očníce a levého oka,

zhmožděních hlavy a krku a zlomenině 7. žebra vpravo s dobou léčení od 2. 8. 2011 do 31. 8. 2011.

Jak vyplývá z obsahu spisu i odůvodnění napadených rozhodnutí, soudy nižších stupňů v projednávané věci věnovaly potřebnou pozornost všem okolnostem případu, které posuzovaly z hlediska naplnění objektivní i subjektivní stránky skutkové podstaty pokusu zločinu, jímž obviněného uznaly vinným. Ve vztahu k objektivní stránce zejména soustředily svou pozornost na újmu, která byla činem obviněného způsobena, resp. která poškozenému hrozila (srov. strany 17 až 20 rozsudku soudu prvního stupně) a učinily závěr vyjádřený v popisu skutku. Tam uvedená porucha zdraví nenaplnila žádnou z podmínek vyjádřených v ustanovení § 122 odst. 2 tr. zákoníku, a tedy u poškozeného těžká újma na zdraví nevznikla. Podle výsledků podrobného dokazování, především z lékařských zpráv a závěrů znalce z oboru zdravotnictví, odvětví úrazová chirurgie, zranění poškozeného jsou charakterizována jako středně těžká, s dobou léčení trvající od 2. 8. 2011 do 31. 8. 2011, tj. 4 týdny a 2 dny. Soudy však vzaly za prokázané, že bezprostřední hrozba těžké újmy na zdraví byla v projednávané věci zcela reálná, a to především s ohledem na zranění, jež poškozený utrpěl v oblasti hlavy, zejména oka, poškozenému hrozila ve všech zvažovaných důsledcích i slepota. Vzhledem k okolnostem a způsobu útoku mohlo u poškozeného dojít k porušení celistvosti levé oční koule či nitroočních tkání nebo krvácení do nitroočních struktur, což by pak mohlo vést k podstatnému snížení vidění tímto okem, případně i k jednostranné slepotě, s dobou léčení řádově i několik měsíců. To by naplňovalo těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. d), e) tr. zákoníku ztrátu nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí a poškození důležitého orgánu. Při kombinaci zjištěných faktorů soudy shledaly naplněným i znak podle § 122 odst. 2 písm. j) tr. zákoníku, spočívající v delší dobu trvající poruše zdraví. K těmto závažným následkům však u poškozeného nedošlo jen dílem náhody na vůli obviněného zcela nezávislé proto, že poškozený byl ranou pěstí do oka zasažen tak, že zčásti úder dopadl na kostní okraj očnice, v důsledku čehož sevřená pěst nebo obutá bota nedolehla plnou energií na oční kouli, kterou tak nezasáhla plně. Pokud by však byla rána na oční kouli dolehla, bylo by oko v předpokládaném důsledku zasaženo a poškozeno (viz strany 18 až 19 rozsudku soudu prvního stupně a strany 6 až 7 a 19 rozsudku odvolacího soudu).

Náležitou pozornost soudy věnovaly také obviněným zpochybňovanému prokázání subjektivní stránky a všem dalším okolnostem k této otázce se vážícím, zejména tomu, za jakých okolností k činu došlo a v důsledku jakého mechanismu u poškozeného vznikla utrpěná zranění. Podrobným rozvedením všech zjištěných a prokázaných okolností případu soudy vysvětlily, z jakých skutečností a souvislostí dovodily závěr o úmyslném zavinění obviněného směřujícím k těžké újmě na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 tr. zákoníku. Soudy vycházely zejména z povahy útoků, které, pokud jde i o kopy nohou směřující proti hlavě, krku a žebřům poškozeného, byly vedeny značnou intenzitou. Za významné považovaly rovněž i to, že obviněný poškozeného kopáním napadal i přesto, že tento již ležel na zemi a nemohl se útokům účinně bránit. Správně tak dovodily svůj závěr o nepřímém úmyslu, když vycházely ze srozumění obviněného (§ 15 odst. 1, 2 tr. zákoníku) s možností vzniku těžké újmy, které dovodily především z toho, že jeho kopy směřovaly do oblasti hlavy, krku a hrudníku poškozeného, kde jsou uloženy důležité orgány, a kde hlavně kopem nohou obutou do boty mohou být způsobena velmi závažná zranění. Obviněný sice neměl prvotní záměr poškozenému způsobit těžká zranění, ale činil tak použitým mechanismem a intenzitou svých brachiálních útoků, v jejichž důsledku taková újma, jak soudy dovodily, bezprostředně hrozila.

S ohledem na to, že pro právní posouzení, a tedy i z hledisek shora uvedených obecných právních principů, je určující popis skutku, jak byl na podkladě výsledků provedeného dokazování soudy nižších stupňů zjištěn, je v daném případě významné, že učiněná a popsaná skutková zjištění v bodě 3) vykazují veškeré zákonné znaky skutkové podstaty pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl obviněný uznán vinným. Nejvyšší soud považuje proto závěry, jež soudy obou stupňů učinily, za správné a dovolání obviněného ve všech

ohledech za nedůvodné. Protože tato zjištění mohl učinit na základě dovoláním napadených rozhodnutí a příslušného spisu, z nichž je patrné, že rozhodnutí ani jim předcházející řízení netrpí vytýkanými vadami, dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)